

10

Fortellingene

om

ELLEN G. WHITE

10. Feilen blir oppdaget.

Henvisninger: His messenger, s. 28-31, Life Sketches, s.61-63, Stories of little Ellen and the message, s.60-65, Teacher's Guide for Bible, Grades 1 and 2, s.235-236. Sister White, s.22-23.

Tekst dor dagen: Daniel 7,10, Åpenbaringen 20,12.

(Vis 38 som ber og sett så opp 112.)

1.scene: Stemmen fra himmelen.

For en stor skuffelse adventistene hadde opplevd. Da de så solen synke under horisonten den 22. oktober 1844, sank også deres håp, selv om noen fortsatte å vente på Jesus til klokken til slutt slo tolv midnatt. Og med nattens mørke kom det også sorg i hjertene deres, akkurat den samme følelsen som disiplene opplevde da de så sin kjære mester dø på det grusomme korset. Disiplene hadde ventet at Jesus skulle bli kronet til konge og opprette sitt rike. De fikk senere se ham bære en krone, men dessverre var det en krone av torner, og Jesus hang på korset. Hvor bedrøvet disiplene var den natten - hvor stor var ikke deres skuffelse! Og nå adventistene - hvor stor var ikke deres skuffelse også!

Hvorfor tillot Gud denne store skuffelsen å komme til adventistene? Det var fordi han ville kalle oppriktige mennesker ut fra de falske kirkesamfundene som ikke lærte sannheten i Bibelen. Mange folk hadde hørt Miller og andre preke om de store profetiene i Bibelen, men da de ble skuffet, fortsatte de ikke å være trofaste. I stedet slo de seg sammen med dem som gjorde narr av adventistene og sa: "...Hvor er løftet om hans gjenkomst? For fra den tid fedrene sov inn, vedblir jo alle ting som de var fra skapningens begynnelse." 2.peter 3,4. Men det er ikke sant! Og vi har bevist at det ikke er sant da vi leste om den store, mørke dagen, den røde månen og stjernerne som falt. Dette hadde aldri hendt før, og det har aldri hendt senere. Gud hadde sagt at det kom til å skje en gang i historien, og det skjedde akkurat på den tiden Jesus hadde sagt at det kom til å skje. Ja, disse ting hendte som tegn som skulle fortelle folk at Jesus ~~at Jesus~~ snart kommer igjen.

Det var hardt for adventistene å ta fatt på livets plikter igjen. De hadde ikke lagt noen planer for fremtiden i tilfelle Jesus ikke kom igjen. Men de trofaste adventistene var ikke bekymret. De mente fremdeles at Gud ledet dem, og at han ville vise dem hvordan de hadde tatt feil med hensyn til de 2 300 dagene.

Hiram Edson var leder for en gruppe adventister i New York. Han og de andre i gruppen var så skuffet og lei seg da solen gikk ned og nattermørket falt på, at de begynte å gråte - menn og kvinner gråt og ba hele natten. De ville ikke sove. De måtte tenke og be. De ba om at Gud ville gi dem lys og hjelpe dem til å finne svaret på hvorfor Jesus ikke var kommet.

Tidlig neste morgen sa Hiram Edson til en av sine venner: "La oss gå og besøk noen av de andre brødrene og oppmuntre dem." De begynte å gå over en åker der kornet var blitt skåret og lagt i store hauger. De var bedrøvet og hadde mange alvorlige tanker å tenke på mens de gikk bortover, så de snakket ikke sammen. (Sett en mindre mann, 34, litt lenger borte på åkeren.)

Plutselig følte Hiram Edson Guds nærver så sterkt at han stoppet opp og ba der ved siden av kornstakkene. Guds ånd kom over ham på en så mektig måte at han syntes han hørte en stemme si: "Helligdommen som skal renses, er i himmelen."

Den andre mannen hadde ikke merket at Hiram Edson fremdeles var langt borte på åkeren. "Erro Edson," ropte han, "hva stanser du for?"

Hiram Edson ropte tilbake: "Gud svarer på vår morgenbønn."

De to mennene skyndte seg sammen igjen, og Edson fortalte den andre hva han hadde hørt og sett - han syntes han så et bilde av Jesus i himmelen med englene som brakte bøkene som Jesus skulle undersøke. (Sett opp 112 med bøkene i englenes hender.)

"Helligdommen som skal renses er i himmelen." Denne opplysningen virket ny og fremmed for begge mennene, men de trodde på det selv om de ikke kunne forstå det ennå. De skyndte seg videre for å fortelle sine andre venner denne siste nyheten.

Denne nyheten ga nytt mot til de trofaste som hørte den. Men nå måtte de lese på nytt hele beretningen om helligdomstjenesten i Bibelen og se akkurat hva rensingen av helligdommen egentlig betydde.

Da de leste og studerte dette på nytt, fant de at ordet helligdom betyr et hellig sted hvor Gud bor, og at Bibelen aldri kaller jorden for helligdommen. Da skjønte de at det ikke var jorden som skulle bli renses for synd etter de 2 300 årene, men at det var helligdommen i himmelen som skulle bli renses for synd. Og det vil si at tiden nå var kommet da Jesus og englene skulle begynne å undersøke bøkene i himmelen der alle synder blir skrevet opp.

Det vil si at tusener på tusener av engler begynte å hjelpe Jesus med bøkene i himmelen. Men hvem skulle de dømme? La oss slå opp i Åpenbaringen, kap. 20, v. 12 og se hva vi kan finne ut om det. "Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud, og bøger ble åpnet og en annen bok ble åpnet, som er livsens bok, og de døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger."

Når Jesus er ferdig med å dømme alle de døde, da vil han begynne på nedtegningene om dem som fremdeles lever, for Bibelen sier at alle må komme frem for Jesu domstol. 2. Korintierbrev 5, 10 sier: "For vi skal alle åpenbares for Kristi domstol, forat enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det som han har gjort, enten godt eller ondt." Hele denne undersøkelsen må være avsluttet for Jesus kommer igjen, så han kan vite hvem han skal vekke opp fra de døde, og hvem som skal forvandles av de levende, i overensstemmelse med bøkene i himmelen.

Nå kunne adventistene forstå hvorfor Jesus ikke var kommet tilbake i 1844 for å ta folk med til himmelen. Det var fordi menneskene måtte dømmes først, forat man kunne vite hvem som var rede, og hvem som ikke var rede til å være med til himmelen når Jesus en gang kommer igjen.

Adventistene var svært glade for at de hadde funnet ut hvor de hadde tatt feil. De skjønte at Gud hadde tillatt dem å gjøre denne feilen forat de skulle granske Bibelen og finne disse nye sannhetene.

Men hva skjedde med adventistene etter skuffelsen mens de holdt på å studere disse nye sannhetene i Bibelen? Sultet de som ikke hadde tatt opp potetene sine i hjel? Hvordan gikk det med Hastings' potetåker? Råtnet potetene hans i jorden fordi han ikke ville la naboen ta dem opp for ham?

2.scene: Potetene som talte.

Nei! Ingen av adventistene sultet i hjel - ikke engang Hastings. Han hadde sagt at han ville at potetene skulle fortelle om hans tro på Jesus. Og potetene gjorde nettopp det, bedre enn han kunne ha gjort det selv. Den høsten kom det en potetsykdom som gjorde at alle poteter som var tatt opp, råtnet bort. Men de potetene som fremdeles var i jorden, råtnet ikke. Så Hastings hadde rikelig av poteter til seg selv og til naboen som hadde kjølt ham en gammel tosk. Og da våren kom, og det var tiden for å sette poteter igjen, kom mange folk til Hastings for å kjøpe poteter

10,3.

til hagene sine. Så det som folk trodde ville gi Hastings mange problemer, viste seg å bli til stor velsignelse for ham og også for hans uheldige naboer.

Adventistene var nå enda mer bestemt på å leve sine liv rett og trofast, så deres navn ble stående i Livets Bok i himmelen, for de visste ikke akkurat når deres navn ville komme for domstolen.

Også vi burde være veldig forsiktige med hva slags liv vi lever hver dag, for den undersøkende dommen pågår fremdeles, og vi vet ikke akkurat når Jesus kommer til vårt navn og skal dømme oss etter det som står i bøkene.

La oss se på noe av det vi bør være forsiktige med:

1. Hva vi gjør
2. Hva vi sier
3. Hva vi ser på TV
4. Hva slags musikk vi hører på
5. Hvordan vi holder Sabbaten
6. Om vi er trofaste til å betale vår tiende og våre gaver
7. Ber vi trofast?
8. Leser vi trofast i Bibelen?